

מאורות אל העבר

ט תמוז ה'ד | 17/06/1244

מאת Noel Reynolds - Olympic Torch
ויקפדיה

מפת עולם

שאלי שרופה באש

ניקולס דנין, שהיה תלמידו של רבי יחיאל מפריז, כפר בדברי רבותיו ובתורה שבעל פה, נודה והשתמד. במשך זמן רב הוא חיפש את הדרך לנקום בקהילה היהודית. מכתבו לאפיפיור, שבו התריע כי התלמוד מלא בדברי כפירה בנצרות ובשנאה לאומות, השיג במידה רבה את מטרתו. בהוראת האפיפיור ערך מלך צרפת, לואי התשיעי, משפט פומבי לתלמוד הבבלי. הוא הטיח בפני נציגי היהודים, ובראשם רבי יחיאל ורבי משה מקוצי, את האשמה כי מדובר בספר כפירה שאחת דינו להיאסר. טענות הנגד של נציגי היהודים לא שינו, כמובן, את הכרעת הדין שנקבעה מראש. ביום שישי, ערב פרשת חוקת, ט' בתמוז ה'ד (17.6.1244), נאספו לכיכר המרכזית של פריז, לא הרחק מכנסיית נוטרדם, עשרים וארבעה קרונות מלאים ביותר מאלף ומאתיים כתיבי יד של התלמוד והמדרשים. שתי יממות בערה האש שכילתה את אוצרותיה הרוחניים של יהדות צרפת, וסימלה למעשה את שקיעתו של עולם התורה והישיבות במדינה זו. לנוכח הלהבות, כתב המהר"ם מרוטנברג את קינתו "שאלי שרופה באש", הנאמרת עד היום בקהילות אשכנז בתשעה באב. הספרים בערו אש, התורה נותרה בלבבות.